GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Samaranch o l'oblid de la memòria col·lectiva.

Opinió | 10/05/2010 | 10:52

Samaranch va ser un personatge que va tenir la capacitat del mimetisme personal, social i polític...

La vida de Juan Antonio Samaranch, recentment traspassat, es va dividir en dues fases molt distintes. La primera, que va durar molts anys, la va viure sota l'empar del general Franco, i com a membre actiu i destacat de la Falange.Arribats els anys 50 es va dedicar als negocis, i va deixar de parlar català per passar-se al castellà. El 1956 va entrar com a representant de Catalunya al Consejo Nacional de Deportes. A partir d'aquí segueix una carrera meteòrica ascendent en aquest camp, passant per tots els papers de l'auca, fins a la seva mort l'altre dia, en que va rebre homenatges de cap d'estat.

El ressò del seu traspàs evidencia la minsa memòria col·lectiva i la carència d'anàlisi històrica en general, i molt especialment dels que ens dediquem a la informació i dels mitjans on treballem, que en la seva gran majoria l'altre dia van donar i el vist-i-plau al tarannà marcat pel poder polític, i sobretot econòmic. I malgrat que la dictadura franquista es va acabar ja fa més de tres dècades -i que vivim a l'era d'internet on tots estem interconnectats a través de la xarxa on es poden obtenir totes aquestes dades-, si exceptuem alguns "valents" que han gosat recordar, sense pels a la llengua, que Samaranch va ser un governador civil de Barcelona falangista i un secretari d'Estat del règim franquista, resulta que el traspàs d'aquest personatge ha propiciat que els mitjans de comunicació més importants del país i de l'Estat, s'immergissin en una amnèsia històrica sense precedents, o que directament ens expliquessin una versió apòcrifa de la realitat que va ser, que a molts ens deixa absolutament perplexos. Trist, molt trist i lamentable.

Hi ha un col·lectiu professional al qual tinc l'honor de pertanyer, el Grup de Periodistes Ramon Barnils, que ha elaborat un informe al respecte: "La cobertura mediàtica de la mort de Samaranch". Ho ha plasmat a través de la feina ben feta i de les dades fidedignes que han recollit l'observatori crític dels mitjans Media.cat, i la Fundació Escacc. Un treball que va apareixer en escena vuit dies després de la mort de Samaranch, i on val la pena immergir-s'hi per, si més no, ser conscients que de vegades tots plegats, quan ens arrenglerem amb els que precisament són l'enemic, el dictador, l'absolutista, que tan si com no sempre és a la palestra, mani qui mani, sigui per la via que sigui, fem molts flacs favors al sentit de la justícia social i de la democràcia.

Samaranch va ser un personatge que va tenir la capacitat del mimetisme personal, social i polític que el va dur de ser un franquista recalcitrant emparat per la dictadura, a ser president del COI durant 21 anys en plena democràcia, això sí, gràcies a allò que s'anomena la Transició, és a dir, el passar pàgina i l'oblid del genocidi franquista durant quatre dècades, l'oblid d'assassinats i repressàlies per executors oficials, i la rehabilitació de feixistes amb carnet que han mort al llit, tranquils, i en molts casos, com és aquest, amb grans honors.

El 1975 va desaparèixer el seu gran avalador i amic, Franco, del qual Samaranch sempre se'n va declarar "seguidor incondicional". Però ell era viu, i havia de seguir. Amb la mort de Franco i la caiguda del franquisme, a mitjan 1977, va haver de renunciar a ser president de la Diputació de Barcelona, però immediatament va entrar en la carrera diplomàtica, i va ser destinat ben lluny, a Moscou, com a ambaixador de la Unió Soviètica i de Mongòlia. I de fet va ser allà on va preparar

el seu desembarcament a l'Olimpisme. Ernest Lluch, ministre de Sanitat socialista d'aleshores, va qualificar Samaranch com "el gran camaleó. Home que s'acomoda a tot ". I ben mirat, va dur a terme una destacable transformació: de vestir la camisa blava de la Falange a ser un apòstol de la moral suprema del món esportiu, encabit en vestits d'Armani. De secretari d'estat amb el feixisme a president del COI.

Horst Dassler, propietari del holding multinacional Adidas, que posseia un poder gairebe il·limitat dins el món de l'esport, li va proporcionar les bases financeres per als Jocs Olímpics amb un programa comercial revolucionari: patrocini dels Jocs Olímpics des del COI. I així va percebre sumes de milers de milions provinents de patrocinadors i televisions. Samaranch podia repartir favors, acontentar funcionaris, donar diners a federacions d'esport i condecoracions a polítics. I com a guinda del pastís va atorgar els Jocs Olímpics a Barcelona per, d'aquesta manera, fer-se perdonar el passat, i reconciliar-se amb Catalunya i els catalans el 1992. Tot un hàbil camaleó.

"Samaranch, ves-te'n!", Corejaven multitud de catalans 1 abril del 1977 a la plaça Sant Jaume de Barcelona, davant del Palau de la Generalitat, aleshores seu de la Diputació, organisme del qual ell n'era el president. En vaig ser un testimoni d'excepció, ja que era allà d'incògnit, perquè en aquells moments estava fent el servei militar, i si per casualitat m'haguessin detingut, la mili se m'hagués fet bastant més llarga. Però aleshores ja estava tocat per aquesta dèria del periodisme, i me la vaig jugar assistint a aquella concentració de la qual “els més grans” m''havien assabentat convenientment. Samaranch va escapar per una porta del darrere -per la qual molts anys més tard, quan vaig treballar a Comunicació de Presidència, en vaig sortir i entrar moltes vegades tot recordant l'afer- a l'empara dels seus policies.

L'altre dia, en aquest mateix palau del qual fa 33 anys va haver de fugir d'amagat, i ja de cos present, se li van rendir tota mena d'honors, com si d'un president de la Generalitat es tractés. Potser per alguns és un homenatge merescut. Per altres del meu mateix pensament, és senzillament una befa a la història i un greuge a molts lliutadors antifranquistes, represaliats fins a la sacietat.

Mentre el judici sumaríssim que va portar el president Lluís Companys davant d'un escamot d'afusellament segueix vigent per, precisament, la reticència a anular-lo dels antics amics de Samaranch -i ara dels seus hereus ideològics-, les despulles del president català assassinat pel franquisme mai no van poder tenir un reconeixement digne, ni van poder ser objecte dels honors que va tenir Samaranch l'altre dia, tota una paradoxa, a la suntuosa capella ardent instal·lada pel Govern català a l'emblemàtic Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/15725-samaranch-o-loblid-de-la-memoria-collectiva.htm